

Н. п. Филиповъ

Кязимъ бегъ

Живѣеше въ едно село прочутиятъ на времето си Кязимъ бегъ. Той бѣ правовѣренъ турчинъ: джамията му джамия, рамазанътъ му рамазанъ, байрамътъ му байрамъ. За байрама раздаваше на беднитѣ мюсюлмани оризъ, брашно и масло, а на бедната рая¹⁾ — по една ока козя пастърма.

Умень човѣкъ бѣше Кязимъ бегъ. Каквото кажеше, думата му се слушаше отъ всички и надве не ставаше. Въ селото имаше и мухтаръ²⁾, както въ всѣко село, но Кязимъ бегъ бѣ всичко: и мухтаръ, и кадия³⁾, и господаръ и закрилникъ. Каквото заповѣдаше, извършено бѣ здраво, и каквото отсждѣше, отсждено бѣ право. По негова заповѣдъ на пияниците, измамниците и пакостниците, мухтарътъ слагаше по нѣколко дрѣновици на голо. И затова селото минаваше за първо въ околността. Ако имаше тогава такива вестници, каквито имаднесъ, щѣха безъ друго да го прогласятъ за образцова община.

Съ тояжка въ ржка и броеница въ другата Кязимъ бегъ излизаше всѣки день къмъ рѣката на разходка. Тамъ по негова заповѣдъ му бѣха направили къошкъ при моста, подъ голѣмитѣ върби, гдето седѣше съ часове, гледаше въ рѣката и се чудѣше на Аллаховитѣ работи.

Единъ пролѣтенъ день, когато слънцето грѣеше, и рѣката бѣ голѣма и буйна и съ гласовитъ шумъ се блѣскаше ту въ едина, ту въ другия брѣгъ, Кязимъ

¹⁾ селянитѣ българи; ²⁾ кметъ; ³⁾ кадия-сѣдия.